

Плавшуда В.В.

Науково-дослідний інститут публічного права

ПОНЯТТЯ ТА ЗМІСТ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ ІНФРАСТРУКТУРИ В УКРАЇНІ

В статті сформовано поняття та розкрито зміст публічного адміністрування інфраструктури в Україні як комплексної системи, що охоплює адміністративні органи, які здійснюють надають адміністративні послуги, здійснюють розпорядчу діяльність, контроль та сприяють розвитку інфраструктурних об'єктів. Визначено, що публічне адміністрування інфраструктури є ключовим напрямом реалізації виконавчої функції держави, спрямованої на забезпечення прав і законних інтересів громадян у сферах транспорту, цифрових технологій, телекомунікацій, безпеки та житлово-комунального господарства. Доведено, що система публічного адміністрування інфраструктури в Україні є багаторівневою і включає Кабінет Міністрів України як вищий орган виконавчої влади, центральні міністерства, такі як Міністерство розвитку громад, територій та інфраструктури України та Міністерство цифрової трансформації України, а також спеціалізовані адміністративні органи. Окрему роль відіграють Державна служба України з безпеки на транспорті, Державна авіаційна служба України, Державне агентство відновлення та розвитку інфраструктури України, Державна служба морського і внутрішнього водного транспорту та інші адміністративні органи, що регулюють функціонування та розвиток транспортної та комунікаційної інфраструктури. У статті піднята проблема публічного адміністрування інфраструктури, серед якої бюрократичні складнощі, дублювання функцій між адміністративними органами, недостатнє фінансування, корупційні ризики, технологічне відставання та відсутність ефективного контролю за реалізацією державних інфраструктурних проєктів. Виявлено, що існуючі загальні та спеціальні інструменти адміністрування, зокрема нормативно-правове регулювання, фінансування, моніторинг, кризовий менеджмент та цифрові технології, не завжди є ефективними через їх несистемне застосування. Запропоновано напрями удосконалення публічного адміністрування інфраструктури, що включають спрощення адміністративних процедур, чітке розмежування повноважень між органами влади, підвищення рівня фінансування, боротьбу з корупцією, впровадження сучасних технологій. Підтримано гіпотезу, що публічне адміністрування інфраструктури є складовою Особливого адміністративного права. Зроблено висновок, що система публічного адміністрування інфраструктури має адаптивний характер, що дозволяє швидко реагувати на сучасні виклики, включаючи воєнний стан, та спрямована на стабільний розвиток критичних сфер суспільного життя.

Ключові слова: адміністративна процедура, адміністративний орган, виконавча влада, виконавчі функції, ефективність, інспекція, інструменти публічного адміністрування, контроль, корупція, особливе адміністративне право, підзаконний нормативно-правовий акт.

Постановка проблеми. Проблематика публічного адміністрування транспортної інфраструктури України набуває особливої значущості у контексті сучасних викликів, пов'язаних із євроінтеграційними процесами, необхідністю ефективного управління в умовах повномасштабної російської агресії, а також масштабної відбудови та модернізації інфраструктурних об'єктів, зруйнованих або пошкоджених внаслідок воєнних дій.

З огляду на стратегічний курс України на членство в Європейському Союзі, публічне адміністрування транспортної інфраструктури має відповідати сучасним європейським стандартам

безпеки, ефективності управління та транспарентності. Це передбачає гармонізацію національного законодавства з нормами ЄС, впровадження інноваційних цифрових рішень у сфері управління транспортною інфраструктурою, забезпечення її стійкості до зовнішніх загроз та відповідність вимогам сталого розвитку. Організація адміністративними органами України ефективного управління транспортною інфраструктурою в умовах воєнного стану вимагає оперативного ухвалення управлінських рішень, координації між різними секторами, зокрема безпеки, оборони та транспорту, а також забезпечення безперебійного

функціонування критично важливих об'єктів. Важливим завданням є підтримання стійкості транспортної логістики, розвиток мультимодальних перевезень, забезпечення безпеки дорожнього руху, авіаційного, залізничного, морського та трубопровідного транспорту.

Не менш значущим аспектом є відбудова та модернізація транспортної інфраструктури, зруйнованої внаслідок російської агресії. Відновлення автомобільних доріг, залізниць, портів, аеропортів та трубопровідних систем є ключовим пріоритетом державної політики. Це вимагає ефективного адміністрування фінансових ресурсів, реалізації міжнародних партнерських програм, залучення інвестицій, а також використання найкращих світових практик у сфері управління інфраструктурою.

Отже, науковий аналіз проблем публічного адміністрування транспортної інфраструктури України є актуальним з огляду на необхідність адаптації національної системи управління до стандартів ЄС, забезпечення ефективного функціонування транспортної галузі в умовах воєнного стану, а також реалізації комплексної програми відновлення та розвитку інфраструктурних об'єктів. Це сприятиме зміцненню державного управління, підвищенню рівня національної безпеки та прискоренню євроінтеграційних процесів України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. До проблеми публічного адміністрування інфраструктури в Україні звертали свою увагу вчені В. Галунько, О. Гапонов, Д. Котелевець, Б. Логвиненко, А. Магомедов, В. Пархета, О. Савченко, В. Стеценко, А. Берлач, О. Буханевич, О. Ситников, В. Фелик, В. Курило та ін. Проте аналізовані нами проблеми не розглядалися ними в умовах воєнного стану комплексно. Зазначені та інші вчені зосереджує свою увагу на більш загальних теоретичних стосовно адміністративного права та спеціальних викликах щодо окремих галузей та сфер публічного адміністрування інфраструктури. Отже тема статті є актуальною.

Постановка завдання. Метою статті є визначення поняття та змісту публічного адміністрування інфраструктури в Україні.

Виклад основного матеріалу. Інфраструктура – це сукупність споруд, комунікацій, методів та процесів, які забезпечують умови для функціонування економічної, соціальної, екологічної та інших сфер суспільства, сприяючи його розвитку та ефективному використанню ресурсів. Вона поділяється на виробничу, що включає транспорт,

зв'язок, енергетику, комунальне господарство та матеріально-технічне постачання, і соціальну, яка охоплює охорону здоров'я, освіту, житлово-комунальне господарство, соціальний захист, культуру та спорт. Важливою складовою є інформаційна інфраструктура, що забезпечує зберігання та передавання знань, наукових досягнень та соціально-економічної інформації, формуючи основу для сталого розвитку суспільства [1]. В загальному змісті інфраструктура поділяється на виробничу (транспортні мережі, зв'язок, енергетичне забезпечення), соціальну (освіта, охорона здоров'я, культура, спорт), міську (комунальні послуги, громадський транспорт, рекреаційні зони), адміністративну (державне та муніципальне управління), критичну (енергетика, транспорт, військова інфраструктура) та цивільну (житлові будинки, школи, лікарні, громадські установи) [2].

В теорії адміністративного права визначається, що публічне адміністрування є зовнішнім виразом реалізації завдань і функцій виконавчої влади, спрямованим на задоволення публічного інтересу. Воно здійснюється адміністративними органами та характеризується адміністративною діяльністю, яка відмежовується від законодавчої, судової та політичної діяльності. У воєнний час ключовими функціями виконавчої влади є забезпечення оборони та захист прав громадян, проте не знімається відповідальність за реалізацію інших напрямів, зокрема економічного, соціального, правоохоронного та інфраструктурного [3, с. 40–46].

Основним спеціалізованим органом у сфері публічного адміністрування інфраструктури в умовах сьогодення є Міністерство розвитку громад та територій України. Це центральний орган виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізацію державної політики у сферах регіонального розвитку, місцевого самоврядування, територіальної організації влади, житлово-комунального господарства, будівництва, просторового планування та архітектури, а також відновлення територій, постраждалих від збройної агресії. Міністерство забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері розвитку територій, житлово-комунального господарства, будівництва, містобудування та просторового планування [4].

Міністерство розвитку громад та територій України, згідно з його власним твердженням (як редакторське позиціонування на офіційному сайті), здійснює формування та реалізацію державної політики в різних важливих галузях. До основних

напрямків його діяльності належать: Транспортні послуги, зокрема автомобільний, міський, залізничний, водний і авіаційний транспорт, що забезпечують доступність і мобільність громадян та бізнесу у всіх регіонах країни. -Дорожнє господарство, щодо організації безпечного і безперешкодного дорожнього руху та забезпечення безпеки на автошляхах [5].

Крім того звернемося до розуміння цієї проблематики, яка була виписана в положення про міністерство інфраструктури. До своєї ліквідації, Міністерство інфраструктури України розробляло заходи для модернізації авіаційного сектора, що сприяло підвищенню безпеки перевезень і оптимізації використання повітряного простору. У сфері автомобільного транспорту та міського електротранспорту проводилося оновлення транспортної інфраструктури, модернізація дорожньої системи та впровадження сучасних технологій для покращення комфорту та безпеки пасажирських перевезень. Для залізничного транспорту Міністерство розробляло стратегії інтеграції інноваційних рішень, що дозволяло підвищити стандарти безпеки та комфорту перевезень. Розвиток морського та річкового транспорту базувався на модернізації портової інфраструктури та вдосконаленні логістичних процесів, що сприяло підвищенню конкурентоспроможності галузі [6].

Проте, не всі напрямки діяльності вказаних міністерств стосуються безпосередньо публічного адміністрування інформаційної інфраструктури. До таких напрямків, що входять до публічного адміністрування інфраструктури, належать: авіаційний транспорт із публічне адміністрування повітряним простором; автомобільний транспорт та міський електротранспорт; залізничний транспорт; морський та річковий транспорт та дорожнє господарство; також реалізація інфраструктурних проектів і надання послуг поштового зв'язку.

Крім того, в умовах сьогодення не можливо обійти стороною інформаційну інфраструктуру. Д. Котелевець доводить, що державне регулювання інфраструктури цифрової економіки є складним і багатоаспектним процесом, що передбачає цілеспрямований вплив органів державної влади на розвиток взаємопов'язаних компонентів цифрової економіки. Його основною функцією є формування сприятливих умов для створення, модернізації та впровадження інформаційно-комунікаційних технологій у процеси виробництва, обміну, розподілу та споживання. Цифрова економіка виступає головним вектором розвитку більшості країн світу, оскільки циф-

рові технології значно підвищують ефективність функціонування економічних систем. Конкурентоспроможність держав у глобальному економічному просторі значною мірою залежить від рівня розвитку цифрової інфраструктури. Саме тому держави активно стимулюють інноваційні процеси та інвестують у цифрову трансформацію [7]. Хоча основним центральним органом, який здійснює публічне адміністрування в галузі інформаційної інфраструктури є Міністерство цифрової трансформації України. Відповідно до від 18 вересня 2019 р. № 856, воно є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів. Мінцифри є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізацію державної політики у сферах цифровізації та цифрового розвитку, зокрема в таких напрямках, як цифрова економіка, інновації, робототехніка та роботизація системи. У сфері розвитку інформаційного суспільства Мінцифри займається інформатизацією, створенням національних електронних інформаційних ресурсів, публічних електронних реєстрів і відкритих даних, а також реалізацією інтероперабельності цих даних [8].

Виходячи з вищезазначеного, у нашому науковому аналізі, присвяченому публічному адмініструванню інфраструктури в Україні, науковому аналізу мають підлягати лише ті напрями діяльності, які безпосередньо стосуються публічного адміністрування інфраструктурними системами.

Отже, предметами наукового аналізу публічного адміністрування інфраструктури є: по-перше, авіаційний транспорт із публічним адмініструванням повітряного простору; по-друге, автомобільний транспорт та міський електротранспорт та дорожнє господарство; по-третє, залізничний транспорт; по-четверте, морський та річковий транспорт; по-п'яте, публічне адміністрування інформаційної інфраструктури. Враховуючи необхідність відбиття повномасштабного російського терористичного вторгнення також, по-шосте, публічне адміністрування будівництва оборонних споруд для Збройних сил, інших сил безпеки і оборони України та захисних споруд для цивільного населення; по-сьоме, публічне адміністрування відбудови зруйнованої російськими окупантами культурної, освітньої, медичної, житлової, правоохоронної, прикордонної та спортивної інфраструктури. Саме окремим елементах із зазначеного переліку буде присвячені наш послідові наукові пошуки.

Виходячи з такого широкого предмету аналізу треба підкреслити що норми адміністративного права, які регулюють адміністративно-правові відносини є множинними. Вони зосередженні в нормах Конституції України, десятці законів та сотні підзаконних нормативно-правових актів. Наприклад, це закони України від: 5 квітня 2001 р. № 2344-III «Про автомобільний транспорт», від 16 жовтня 2009 р. № 2861-VI «Про транспорт», 15 листопада 2001 р. № 1951-III «Про автомобільні дороги», 17 травня 2012 р. № 4653-VI «Про морські порти України»; 24 червня 2004 р. № 1873-IV «Про внутрішній водний транспорт»; 4 листопада 1994 р. № 234-94 «Про залізничний транспорт»; 17 лютого 2011 р. № 2923-IV «Про регулювання містобудівної діяльності»; 3 грудня 2009 р. № 1558-VI «Про особливості здійснення права власності у багатоквартирному будинку»; 5 листопада 2020 р. № 387-IX «Про електронні комунікації». Класичним, на наш погляд, прикладом підзаконного нормативно-правового акту в аналізованій нами сфері Постанова Кабінету Міністрів України від 29 липня 2022 р. № 879, що затвердила «Деякі питання фінансування робіт з відновлення зруйнованого майна та інфраструктури». Згідно з якою встановлений правовий механізм здійснення видатків та використання коштів з рахунка Фонду, відкритого в Національному банку, для зарахування добровільних внесків (благодійних пожертв) як у національній, так і в іноземній валюті. Метою використання коштів є відновлення зруйнованого майна та інфраструктури, завданих шкоди внаслідок бойових дій, терористичних актів, диверсій, спричинених збройною агресією російської федерації проти України [9].

Здійснивши первинний аналіз нор адміністративного права треба відзначити, що розвиток інфраструктури здійснюється планово. Таким програмним документом адміністративної діяльності Міністерства розвитку громад та територій України є Національна транспортна стратегія України на період до 2030 року. Воно визначає ключові напрями розвитку транспортної галузі, орієнтуючись на європейські стандарти та інтеграцію в транспортну мережу ЄС. Має своїм спрямуванням створення ефективної та конкурентоспроможної транспортної системи шляхом модернізації інфраструктури, вдосконалення прикордонних пунктів, реструктуризації державних підприємств, зниження витрат на транспортні послуги та боротьби з корупцією. Важливу роль відіграють інновації та інвестиційні проекти, що

включають розвиток мультимодальних перевезень, оновлення залізничного рухомого складу та залучення державно-приватного партнерства для будівництва інфраструктурних об'єктів [10].

Будучи центральним органом виконавчої влади Міністерство розвитку громад та територій України має підвідомчі організації, які мають ознаки адміністративних органів: ДП «Адміністрація морських портів України»; ДП «Адміністрація морських портів України»; Державне агентство відновлення та розвитку інфраструктури України; Державна авіаційна служба України (Державіаслужба); АТ «Укрпошта»; ДП «Укрсервіс Мінтрансу»; Державна служба морського і внутрішнього водного транспорту та судноплавства України; Державне агентство з енергоефективності та енергозбереження України; Державна служба України з безпеки на транспорті; Державна інспекція архітектури та містобудування України; Державне агентство розвитку туризму України [11].

Отже, в Україні система публічного адміністрування інфраструктури побудована на багаторівневій основі. Вона включає вищий та центральні органи виконавчої влади, спеціалізовані адміністративні органи та їхні підрозділи на місцевому рівні. Кожен рівень виконує певні функції та має визначені повноваження. Головним органом, який визначає державну політику у сфері інфраструктури, є Кабінет Міністрів України. Він приймає підзаконні нормативно-правові акти, що регулюють розвиток транспортної, цифрової та комунікаційної інфраструктури. Саме Кабінет Міністрів ухвалює стратегічні рішення та визначає напрями політики в інфраструктурній сфері. Ключову роль у сфері публічного адміністрування інфраструктури відіграють міністерства. Міністерство розвитку громад, територій та інфраструктури України є головним органом, що займається питаннями транспорту, дорожнього господарства, поштового зв'язку, просторового планування, будівництва та відновлення зруйнованої інфраструктури. Міністерство цифрової трансформації України забезпечує розвиток інформаційної інфраструктури, цифровізації та електронного врядування, а також впроваджує інноваційні рішення в управлінні державними послугами.

Звертаючись до наукових доробок в аналізованій сфері треба визначити, що в юридичній літературі існують певні тенденції до розкриття засад та інструментарію певних аспектів публічного. На думку О. Гапонова публічне адміністрування транспортної інфраструктури в Україні базується

на таких ключових засадах: безпека інфраструктури, що передбачає підтримку постійної готовності до можливих загроз, зокрема саботажів, атак та природних катастроф. Мобільність та логістика, яка забезпечує оперативне переміщення військових підрозділів, транспортування військового обладнання та ресурсів. Координація транспортних операцій, що спрямована на оптимізацію логістичних потоків та ефективний розподіл ресурсів у віддалених та постраждалих районах. Адаптація до змінних умов, що означає гнучкість у розподілі транспортних засобів та маршрутів відповідно до оперативної обстановки. Доступ до транспорту, який передбачає забезпечення можливості евакуації, медичних та інших критично важливих перевезень [12].

Присвячуючи окрему студію критичній інфраструктурі А. Магомедов доводить, що вона є сукупністю об'єктів та систем, що забезпечують життєво важливі функції суспільства, держави та економіки, включаючи енергетику, транспорт, зв'язок, водопостачання та охорону здоров'я. Її стійкість і безпека мають стратегічне значення для державного управління, що вимагає ефективних підходів до її модернізації та захисту. Основними викликами стратегічного управління трансформацією критичної інфраструктури є координація між державними, місцевими органами та приватним сектором, фінансування заходів з модернізації, розвиток ефективних механізмів управління та забезпечення безпеки в умовах військових загроз. Для подолання цих викликів застосовуються такі підходи, як інтегрований стратегічний підхід, контингентне планування, гнучкість у прийнятті рішень, партнерство між державою та бізнесом, інноваційні технології кіберзахисту та адаптивність до змін. Важливим елементом є реалізація Національного плану захисту та забезпечення стійкості критичної інфраструктури, затвердженого Кабінетом Міністрів у 2023 році [13; 14], а також державне фінансування розвитку інфраструктури, зокрема 26 млрд грн у 2024 році [15].

В. Пархета доводить, що публічне адміністрування дорожньої інфраструктури є регламентованою законами та іншими нормативно-правовими актами діяльністю органів державної влади, місцевого самоврядування та делегованих суб'єктів, яка спрямована на ефективне управління, розвиток та експлуатацію дорожньої мережі. В Україні ця система має чітку структуру та загалом відповідає міжнародним стандартам, проте існують низка проблем, що ускладнюють її функціонування. Серед основних викликів виділяють

бюрократичну складність процедур, недостатнє розмежування повноважень між державними та місцевими органами, неефективні механізми фінансування та контролю за експлуатацією доріг, а також відсутність чіткої класифікації доріг та визначених відповідальних суб'єктів [16].

Б. Логвиненко розкриває, що публічне адміністрування дорожньої інфраструктури – це регламентована державою діяльність органів влади, місцевого самоврядування та делегованих суб'єктів, спрямована на забезпечення ефективного управління, розвитку та експлуатації дорожньої мережі. Ця сфера відіграє ключову роль у соціально-економічному розвитку країни, оскільки забезпечує мобільність населення, транспортну логістику та зв'язок між регіонами. Сучасні виклики у сфері дорожньої інфраструктури України включають неефективне управління, корупційні ризики, застарілу нормативну базу та недостатнє фінансування. В умовах війни та руйнування транспортної інфраструктури актуальність ефективного адміністрування значно зросла. Публічне адміністрування охоплює нормативно-правове регулювання, стратегічне планування, контроль якості будівництва та експлуатації доріг, а також розвиток державно-приватного партнерства. Система публічного адміністрування дорожньої інфраструктури в Україні складається з трьох рівнів [17].

Отже, зазначені вище вагомий науковий доробок учених є дуже важливим для розвитку ефективного публічно адміністрування інфраструктури в Україні. Зокрема з нього можна зробити висновок що в Україні дослідження у сфері публічного адміністрування інфраструктури зосереджені на таких ключових галузях, як транспортна інфраструктура, що охоплює автомобільний, залізничний, водний та повітряний транспорт, критична інфраструктура, включаючи енергетику, зв'язок, водопостачання та охорону здоров'я, цифрова інфраструктура, яка охоплює телекомунікації, електронне врядування та кібербезпеку, а також дорожня інфраструктура, що стосується будівництва, ремонту та експлуатації доріг. Окрему увагу приділяють питанням логістики та мобільності, що забезпечують розвиток транспортних зв'язків, безпеку перевезень та ефективність вантажного транспорту. Важливою сферою досліджень є також фінансування інфраструктурних проєктів, яке включає державні інвестиції та державно-приватне партнерство. Сукупність цих напрямів формує основу для ефективного функціонування інфраструктурних систем України, що є критично

важливим як для публічного адміністрування, так і для забезпечення потреб українського суспільства та економіки.

Виходячи з таких позицій науковці пропонують низку стратегічних заходів для усунення недоліків у сфері публічного адміністрування інфраструктури. Одним із ключових напрямків є спрощення адміністративних процедур, що передбачає зменшення бюрократичних бар'єрів, прискорення ухвалення рішень та оптимізацію регуляторних механізмів. Чітке розмежування повноважень між центральними, регіональними та місцевими органами влади сприятиме ефективному управлінню інфраструктурними проєктами, усуне дублювання функцій та підвищить відповідальність виконавців. Важливим кроком є збільшення фінансування, що включає розширення бюджетного фінансування, залучення міжнародних інвестицій та розвиток державно-приватного партнерства. Боротьба з корупцією передбачає впровадження механізмів громадського контролю, відкритість даних про фінансування та підзвітність державних установ. Цифровізація інфраструктури сприятиме автоматизації процесів управління, покращенню моніторингу та підвищенню ефективності використання ресурсів.

У найбільш широкому форматі В. Галунько виділяє адміністративно-інфраструктурне право, яке на його погляд є підгалуззю адміністративного права, особливим адміністративним правом, що

регулює суспільні відносини у сфері транспорту та зв'язку, які врегульовуються нормами адміністративного права. Воно охоплює адміністративно-правове регулювання авіаційного, авто-транспортного, морського, річкового транспорту, а також комунікаційних систем. Його основною метою є забезпечення прав і свобод фізичних та юридичних осіб щодо безпечного, швидкісного та комфортного переміщення пасажирів, вантажів і інформації. Реалізація адміністративно-інфраструктурного права здійснюється через діяльність суб'єктів публічної адміністрації. Вони впроваджують норми адміністративного права для створення ефективної інфраструктури та регулювання відповідних правовідносин [18].

Висновки. Отже, публічне адміністрування інфраструктурою є складною та багаторівневою системою, що охоплює вищі, центральні, спеціалізовані центральні, місцеві та локальні адміністративні органи. Вони діють на основі норм загальних, особливих та спеціальних норм адміністративного використовуючи загальні, спеціальні та специфічні інструменти публічного адміністрування для забезпечення прав і законних інтересів приватних та публічних осіб. Основними завданнями цієї системи є гарантування безпечного пересування людей і товарів, забезпечення доступу до якісної та безпечної інформації, розвиток цифрових технологій і телеметрії, а також надання сучасних поштових та електронних торговельних послуг.

Список літератури:

1. Савченко О. Інфраструктура. Енциклопедія сучасної України. 2024. URL: <https://esu.com.ua/article-12489>.
2. Що таке інфраструктура: чим цивільна відрізняється від критичної. Факти ICTV. 2022. URL: <https://surl.li/sohivi>
3. Галунько В., Стеценко С., Берlach А., Буханевич О., Ситников О. та ін. Адміністративне право та адміністративний процес України в умовах воєнного стану: колективна монографія / за заг. ред. В. Фелика, В. Курила. Київ: «Видавництво Людмила», 2023. 704 с.
4. Положення про Міністерство розвитку громад та територій України. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 30 червня 2015 р. № 460 (у редакції постанови Кабінету Міністрів України від 17 грудня 2022 р. № 1400). Законодавство України. 2024. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/460-2015-%D0%BF#Text>.
5. Галузі. Міністерство розвитку громад та територій України. 2024. URL: <https://mtu.gov.ua/content/struktura-ministerstva.html>
6. Положення про Міністерство інфраструктури України [Указ втратив чинність згідно з Указом Президента України від 20 червня 2019 року № 419/2019]. Затверджено Указом Президента України від 12 травня 2011 року № 581. Урядовий кур'єр від 25.05.2011, № 93. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/581/2011#Text>
7. Котелевець Д. О. Державне регулювання розвитку інфраструктури цифрової економіки: сутність та особливості реалізації. Проблеми сучасних трансформацій. Серія: економіка та управління. 2022. № 3. URL: <https://doi.org/10.54929/2786-5738-2022-3-03-02>

8. Положення про Міністерство цифрової трансформації України. Затверджено Постановою Кабінету Міністрів України від 18 вересня 2019 р. № 856. Кабінет Міністрів України. 2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/856-2019-%D0%BF/card6#Publ>
9. Деякі питання фінансування робіт з відновлення зруйнованого майна та інфраструктури. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 29 липня 2022 р. № 879. Урядовий кур'єр. Офіційне видання від 11.08.2022 № 174. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/879-2022-%D0%BF#Text>.
10. Стратегічне бачення розвитку транспорту України. Міністерство розвитку громад та територій України. 2025. URL: <https://mtu.gov.ua/content/strategiya-2015.html>
11. Підвідомчі організації. Міністерство інфраструктури України. 2025. URL: <https://mtu.gov.ua/content/pidvidomchi-organizacii.html>
12. Гапонов О. Поняття та особливості публічного адміністрування транспортної інфраструктури. Юридичний науковий електронний журнал. 2024. URL: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-2/161>
13. Порядок віднесення об'єктів до критичної інфраструктури. Затверджено Постановою Кабінету Міністрів України від 9 жовтня 2020 р. № 1109 (в редакції від 16 грудня 2022 р.). Законодавство України. 2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1109-2020-%D0%BF#Text>
14. Національний план захисту та забезпечення безпеки та стійкості критичної інфраструктури. Затверджено розпорядженням Кабінету Міністрів України від 19 вересня 2023 р. № 825-р. Законодавство України. 2023. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/825-2023-%D1%80#Text>
15. Магомедов А. О. Стратегічне управління трансформацією об'єктів критичної інфраструктури: організаційні та управлінські виклики та можливості. Публічне управління і адміністрування в Україні. 2024. № 41. С. 84–89. URL: <https://pag-journal.iei.od.ua/archives/2024/41-2024/13.pdf>.
16. Пархета В. І. Система органів публічного адміністрування в сфері дорожньої інфраструктури в Україні та шляхи її оптимізації. Держава та регіони. Серія: Право. 2022. № 1 (75). URL: <https://doi.org/10.32840/1813-338X-2022.1.9>.
17. Логвиненко Б. О. «Lean government» як новітня модель публічного адміністрування у сфері дорожньої інфраструктури: перспективи для України. Правові новели. 2022. № 18. URL: <https://doi.org/10.32847/ln.2022.18.18>.
18. Галуцько В. Адміністративно-інфраструктурне право: поняття, предмет, джерела і завдання. Держава і право. 2012. Вип. 57. С. 197–203.

Plavshuda V.V. THE CONCEPT AND CONTENT OF PUBLIC ADMINISTRATION OF INFRASTRUCTURE IN UKRAINE

In the article, the concept and content of public administration of infrastructure in Ukraine as a complex system that encompasses administrative bodies providing administrative services, performing regulatory activities, exercising control, and facilitating the development of infrastructure facilities are defined. It is determined that public administration of infrastructure is a key direction for implementing the executive function of the state, aimed at ensuring the rights and legitimate interests of citizens in the fields of transport, digital technologies, telecommunications, security, and housing and communal services. It is proven that the system of public administration of infrastructure in Ukraine is multi-level and includes the Cabinet of Ministers of Ukraine as the highest executive authority, central ministries such as the Ministry of Communities, Territories and Infrastructure Development of Ukraine, and the Ministry of Digital Transformation of Ukraine, as well as specialized administrative bodies. The State Transport Safety Service of Ukraine, the State Aviation Service of Ukraine, the State Agency for Infrastructure Recovery and Development of Ukraine, the State Service for Maritime and Inland Waterway Transport of Ukraine, and other administrative bodies that regulate the functioning and development of transport and communication infrastructure play a special role. The article addresses the issue of public administration of infrastructure, highlighting bureaucratic complexities, duplication of functions among administrative bodies, insufficient funding, corruption risks, technological lag, and the lack of effective control over the implementation of state infrastructure projects. It is revealed that existing general and special administrative tools, including regulatory frameworks, financing, monitoring, crisis management, and digital technologies, are not always effective due to their unsystematic application. Directions for improving public infrastructure administration are proposed, including simplifying administrative procedures, clearly delineating powers between governmental bodies, increasing funding levels, combating corruption, and implementing modern technologies. The hypothesis is supported that public infrastructure administration is a component of Special Administrative Law. The conclusion is drawn that the system of public infrastructure administration

has an adaptive nature, allowing for rapid responses to modern challenges, including wartime conditions, and is aimed at the stable development of critical areas of public life.

Key words: *administrative procedure, administrative body, control, corruption, digital technologies, effectiveness, executive authority, executive functions, inspection, instruments of public administration, normative legal act of subordinate legislation, special administrative law.*